

ARHIV BOSANSKE KRAJINE
BANJA LUKA

Arhiv Bos. krajine B. Luka

ABK 109-008-056

DJULAGA GORIĆ

RAD U SKOJEVSKOJ GRUPI 1940/1941.GODINE

L e g e n d a :

- sjećanja Djulage Gorića notirana u Arhivu 12.januara 1978.godine na 10 stranica mašinom kucanog teksta;
- sjećanja sačinjena u 6 istovjetnih primjeraka: po dva kod autora i u Arhivu, a po jedan u Muzeju Bos.krajine i Redakciji edicije o radničkom pokretu Banje Luke;
- primjerci autorizirani.

SADRŽAJ : Kratka biografija Djulage Gorića u fusnoti;

rad u RKUD "Pelagić" 1937-1940.godine; prijem
u SKOJ; rad na vezi sa zatvorenicima Crne kuće
u Banjoj Luci u toku jula i avgusta 1941.godine;
odlazak u partizane septembra 1941.godine i po-
ripetije zbog nedobivanja uputnice za odlazak u
partizane.

Arhiv Bos. krajine B. Luka

ABK 209-008-056

GORIĆ DJULAGA

RAD U SKOJEVSKOJ GRUPI 1940/1941.GODINE

Prijemu u SKOJ 8.jula 1940.godine prethodila je moja aktivnost u RPD "Pelagić".Aktivan član Društva postao sam 1937.godine,čije je sjedište bilo u Radničkom domu.Tako sam postao redovni posjetilac i Radničkog doma,gdje sam dolazio svako veče,a i "Pelagića" u kome sam postao član šegrtskog hora,koji je uvježbavao Drago Mažar.

Sve sekcije "Pelagića" aktivno su radile.Dobivali smo na čitanje neke popularne brošure čijih se naslova sada ne bih mogao sjetiti.Sjećam se da smo često u prostorijsama igrali šah.Za mnoge radničke omladince dolazak u Radnički dom bio je jedini oblik i sadržaj društvenog života.

U šegrtskom horu bilo je oko 30 pjevača.Vježbali smo pod rukovodstvom horovodje Drage Mažara dva puta sedmično.Sjećam se kako smo uvježbavali razne pjesme.Spomenuo bih

BIOGRAFSKI PODACI: Rodjen sam 15.septembra 1923.godine u Bosanskom Petrovcu u porodici obučara OMERA GORIĆA i MINE GORIĆ,rodjene MAMIĆ.Otac i majka imali su u braku desetoro djece.Teško smo materijalno živjeli,više gladni nego siti.Zbog nemanja posla u Bos.Petrovcu otac se sa porodicom nalazio u veoma teškom položaju.Bilo nam je još teže kada je otac 1931.godine umro.Moja sestra ZEHRA doselila je u Banju Luku 1930.godine i radila kao učiteljica ručnog rada na izradi ćilima kod Vakufske zgrade.Na poziv Zehre,cijela se porodica doselila u Banju Luku 1933.godine.

Pohadjao sam osnovnu školu u Banjoj Luci kod nekadašnjeg Sreskog suda.Poslije završetka osnovne škole učio sam brijački zanat kod Rajka Sekulića.Poslije sam radio kod Hardije Bećirbašića i Dede Pašalića.

Živjeli smo i dalje u teškim materijalnim prilikama jer je trebalo obezbjedjivati najskromnije uslove za egzistenciju cijele porodice,a to nije bilo nimalo lako.Bili smo i dalje više gladni nego siti.

pjesme "Mi najmladji iz radničke klase" i "Mi Kuznjeca kovači". Značajan je bio nastup našeg šegrtskog hora u godini uoči drugog svjetskog rata kad smo na bini pjevali bez orkestra, koji je tada bio u logoru u Ivanjici.

Rad u "Pelagiću" i druženje sa politički naprednim drugovima uticao je da budem svrstan u red kandidata za prijem u SKOJ. Uključen sam tako u jednu ilegalnu političku grupu sa kojom se ilegalno radilo. Grupa je održavala sastanke u prirodi, ali najčešće po kućama. Sastanci su održavani kod Muharema Karabegovića, Bukića i kod mene, odnosno gdje je bilo dogovoreno. Pošto smo se svi nalazili u "Pelagiću" nije bilo teško da se odredi mjesto i vrijeme održavanja.

Jednog dana u "Pelagiću", 8. jula 1940. godine, pozvali su me u stranu MILAN UZELAC i DRAGO LANG i rekli da tog dana treba da dodjem na sastanak u kuću Muharema Karabegovića. Milan Uzelac radio je tada u knjižari, a Drago Lang kao trgovački pomoćnik kod Vukovske palate. Poziv me nije iznenadio jer sam pretpostavljao da me pozivaju na sastanak naše ilegalne grupe. Međutim, bio je to sastanak mog prijema u SKOJ. Sastankom je rukovodio DRAGO LANG. Bili su prisutni: ASIM BUKIĆ, KASIM HERCEGOVAC, MUHAREM KARABEGOVIĆ, MILUTIN MILAŠI-NOVIĆ-ŠUCO, DRAGO LANG i možda još neko. Na početku sastanka Drago Lang me obavjestio kako je odlučeno da budem primljen u redove mladih komunista jer je provjerena moja aktivnost i odanost interesima radničke klase. Zatim je naglasio da je SKOJ borbena politička organizacija mladih komunista, koji se bore protiv eksploatacije radnih ljudi za interese proletarijata izrabljivanog od buržoaskog sistema.

Pošto je bilo riječi samo o mom prijemu u SKOJ, znači da su svi prisutni bili već ranije članovi skojevske organizacije. Bilo mi je drago što sam primljen i osjećao sam se ponosan što sam komunista. U javnosti grada, a posebno u "Pelagiću" znalo se da su komunisti najnapredniji dio radničke klase, da se bore za interese radnika i ostalih izrabljivanih građana u društvu, da se bore za prava čovjeka, jednakost i slobodu. Odatle i moj ponos što sam primljen u redove komunista, te je i razumljivo što sam ovim bio preokupiran tako da

skoro i nisam pažljivo pratio dalji tok sastanka, mada znam da je bilo riječi oko nekih političkih pitanja u radu i organizovanju neke aktivnosti. Tako je protekao moj prvi skojevski sastanak.

Sastanci su se održavali svakih 7-10 dana. Nikada se nisu unaprijed zakazivali, već onog dana kada se sastanak održavao. Pošto smo se svi nalazili u Radničkom domu, odnosno "Pelagiću" nije bilo nimalo teško da se sastanak ugovori, odnosno prenese obavještenje. Ako neko slučajno u Radničkom domu nije bio, neko od nas dobio je nalog da ga obavijesti. Tako smo zakazivali sastanke sve do rata.

Tematika skojevskih sastanaka bila je raznolika. Osim teoretskih sastanaka na kojima se vršila prorada nekog od dobivenih materijala, razmatrala su se i mnoga druga pitanja koja su iz rada proizilazila od rasturanja letaka, učešća u demonstracijama ili akcijama, pa do organizovanja izleta, zabava i skupova. I ranije sam učestvovao u raznim manifestacijama u gradu i činilo mi se da su nastajale spontano. Tek radom u skojevskoj organizaciji vidio sam da se na svemu tome organizovano radi, često i uz kraće ili duže organizacione pripreme.

U godini uoči rata mnogo se govorilo o fašističkoj opasnosti i mogućnosti napada na Jugoslaviju. Govorilo se i o jačanju raznih fašističkih organizacija u zemlji, mada se u Banjoj Luci uopšte nije osjećalo njihovo djelovanje, izuzev pojačane aktivnosti Ljotićevaca. Opređeljenje banjalučkog građanstva najbolje se izrazilo u masovnim demonstracijama 27. marta, a to je bilo samo posljedica aktivnog političkog rada KPJ i SKOJ-a u gradu. Sjećam se da je na jednom sastanku bilo riječi o tome da komunisti moraju braniti domovinu i slučaju da Njemačka napadne Jugoslaviju. O napadu na Jugoslaviju mnogo se govorilo poslije 27. marta 1941.

Uslijedio je aprilski rat i dolazak okupatora. Mnogi komunisti bili su mobilisani u vojsku i postepeno su se vraćali iz poslije ulaska Njemaca u grad. Veliki broj komunista i članova SKOJ-a izbjegao je iz grada jer se nije znalo kakav će stav okupatori i tek obrazovana ustaška vlast zauzeti inati prema komunistima. Posšto nisu uslijedili progoni komunista, odnosno onih za koje se sumnjalo da su komunisti, vraćali su se

u grad oni koji su izbjegli u okolna sela ili ilegalno negdje skrivali.

Naši skojevski sastanci više se nisu održavali. Dogovarali smo se pri susretima. Mogli smo se i dalje okupljati u Radničkom domu. Sve je bilo u znaku isčekivanja nečega neodređenog, nedefinisanog. U odnosu na ranije stanje i bujanje rada u Radničkom domu sve je izgledalo nekako prazno i izvještačeno. Po navici dolazio sam i dalje u Radnički dom jer je tu bilo mjesto gdje sam se mogao naći sa svojim drugovima. Ustaški teror u gradu, koji se očitovao u postupcima zloglasnog Gutića i njegovih istomišljenika prema Srbima i Jevrejima, odrazio se na cjelokupnu klimu u gradu. Osjećalo se da treba nešto da uslijedi, ali niko nije znao šta i kako.

Prvo veće hapšenje komunista uslijedilo je poslije njemačkog napada na SSSR. Napad na Sovjetski savez skoro da se i očekivao. Govorilo se, naime, da će doći do rata između Njemačke i Rusije. Većina najistaknutijih komunista odmah je izbjegla iz grada. Jedan broj bio je uhapšen, ali je ubrzo pušten, nada su neki ostali i dalje u zatvorima, naročito Crnoj kući.

Jednog dana u julu 1941. godine, moglo je to biti srećinom ili krajem mjeseca, zovnuo me je SAFET FEJZIĆ, koji je tada radio u Činovničkoj menzi. U razgovoru mi je rekao da ima jedan važan zadatak koji treba da obavin. Zadatak neće biti težak jer je vezan za moj zanat brijača, ali ga ipak moram smatrati povjerljivim. O kakvom se zadatku radi reći će mi lično ZAGA UMIČEVIĆ. Otišao sam na adresu koju mi je dao Safet Fejzić. Kad sam saopštio Zagi da me je poslao Safet, ona mi je rekla: "Ti si skojevac, mladi komunista. Treba da izvršiš jedan zadatak. On je dosta težak, ali za nas komuniste nema zadatka koji ne bi mogli izvršiti!" Bile su te njene uvodne riječi. Zatim je prešla na objašnjenje tog zadatka. Treba da idem u Crnu kuću da brijem naše uhapšene drugove. Na ulazu u Crnu kuću treba da kažem stražaru da sam došao kao brijač da brijem i šišam uhapšeničke u Crnoj kući. U nastupu treba da budem što ležerniji i naivniji da sam, eto, za te poslove "pozvan" ili od poslodavca "upućen".

Javio sam se svom poslodavcu DEDI PAŠALIĆU, uzeo potreban pribor za brijanje i rekao da idem na brijanje ~~zaka~~^{na} ~~sterila~~ ~~maršika~~ van radnje. Došao sam na kapiju Crne kuće i rekao stražaru da sam došao da brijem zatvorenike. Stražar je zovnuo dežurnog žandarma, koji me je uveo u zatvorski krug. Već sam bio obavješten da je do tada zatvorenike u Crnoj kući brijao šegrt TEUFIKA-TOŠE MAGLAJLIĆA. Već sam pomislio da je sve sretno prošlo i da više nema nikakvih problema. Ali, u tome sam se prevario. Dežurni me je uveo u kancelariju narednika MAJSTOROVIĆA, koji je odmah bučno reagovao: "Nije to taj koji je dolazio! Marš van!" Spontano sam odgovorio da raniji šegrt neće više doći, a da ja ništa ne znam jer su mi rekli da dodjem u Crnu kuću da nekoga brijem.

Izašao sam iz kancelarije i izašao u dvorišni krug i dući prema izlazu iz zatvora. Nisam došao ni do pola kruga, odnosno puta do izlaza, kad me je dežurni pozvao. Uveo me je ponovo u kancelariju Majstorovića.

Narednika Majstorovića već je prošla ljutnja. Nije me više onako bijesno gledao kao kad sam ušao. No, iz njega je i dalje zračila drskost, nadmenost, samouvjerenost, vlast. Tek što sam ušao, Majstorović je izvadio pištolj i stavio mi na čelo: "Budeš li mrđnuo ili nešto govorio ja ću te lično ubiti!" Otvoreno rečeno, uplašio sam se.

- "Ja radim samo da zaradim komad kruha. Druge me stvari ne interesiraju. Ja brijem samo one gdje me upute da brijem. O drugim stvarima ne znam ništa, niti me interesiraju!".

Tada nisam inao ni 18 godina, a zbog svoje konstrukcije izgledao sam kao dječaćić. Zbog svoje uplašenosti izgledao sam još naivnije, bezazlenije. Zbog toga me je Majstorović, najvjerovatnije, i pozvao nakon što se pri prvom susretu izgalanio na mene.

Dežurni stražar uveo me je u hodnik zatvora. Donesena je stolica na kojoj će sjediti oni koje buden šišao ili brijao. Donesen je i bokal vode. Dežurni je dovodio jednog po jednog zatvorenika. Koliko se sjećam, prvog dana obrijao sam oko 20 uhapšenika, a neke među njima i ošišao. Sa zatvorenicima nisam smio pričati jer je tu cijelo vrijeme stajao stražar. Primjetio sam da mi je SULJICA HALALKIĆ nanjeravao nešto reći, ali je od toga odustao. Dobro smo se poznavali iz

Radničkog doma. Suljica je uživao autoritet među banjalučkim omladincima zbog svoje revolucionarnosti, buntovnog držanja prema klasnom neprijatelju. Dok sam ga brijaio, pred stražarom obojica smo se tako držali kao da se ne poznajemo. Po izrazu lica vidio sam da je Suljici bilo drago što sam ja došao da brijem. Nisam primjetio da su ga po licu tukli. Kod nekih zatvorenika jasno su se vidjele modrice na glavi. Od cijele grupe zatvorenika prvog dana bilo je samo nekoliko Banjalučana. Ne bih se mogao sjetiti ko je sve tog dana doveden na brijanje, ali se dobro sjećam da sam u zatvoru brijaio MILANA RADMANA i ĆAMILA BUĆU.

Po završetku posla, a poprilično je to trajalo, odnio sam pribor u radnju DEDE PAŠALIĆA. Ništa nije rekao. Nije me ni pitao gdje sam išao i koga sam sve brijaio. Na neki način on je sigurno tada ili kasnije bio informisan jer se za brijanje zatvorenika njemu kao poslodavcu plaćalo. U svakom slučaju, nije bilo potrebe da ja Dedi ili on meni bilo šta objašnjavano. Sve je teklo prećutno.

Poslije podne otišao sam do SAFETA FEJZIĆA i objasnio mu da sam bio u Crnoj kući i brijaio uhapšeničke. Rekao sam mu koji su sve naši drugovi dovedeni na brijanje. Objasnio sam mu i peripetije kojima sam bio na početku izložen. Pohvalio me je i rekao da će o tome obavjestiti Zagu. Na rastanku mi je rekao da svratim kod njega dan prije nego što odem u Crnu kuću na novo brijanje. Naime, u zatvoru mi je rečeno da treba na novo brijanje doći tek za 8-10 dana.

Došao sam uoči odlaska na novo brijanje ponovo kod Safeta Fejzića. Dao mi je zatvoreni koverat da ga na skriven način predam SULJICI HALALKIĆU. Uzgred mi je naponenuo da ću, najvjerovatnije, dobiti cedulju od ĆAMILA BUĆE. Naglasio mi je da u svemu moram biti veoma oprezan.

Sakrio sam koverat, ali uopšte nisam mislio na opasnost kojoj sam izložen u slučaju da mi koverat pronadju. Postojala je samo izvesna doza strepnje. Raniji stražar bio je ponovo prisutan. Pozdravio sam ga kao znanca. Ponovo su doveli uhapšeničke na brijanje. Stalno sam razmišljao kako da iz nanžete izvadim smotani koverat i neopaženo dam Suljici

kad on dodje na red. Negdje šesti, sedmi po redu bio je Suljica. Započeo sam sa sapunjanjem. Stražar je i dalje tu stajao i posmatrao kako radim. Trebalo je odvratiti njegovu pažnju, ali kako? Smislio sam da bi najbolji način bio da "slučajno" nogom oborim bokal i dok stražar na to obrati pažnju čušnem koverat Suljici. Tako sam i uradio. Razlila se voda iz bokala, ali stražar nije gledao na bokal već na "moje iznenađeno lice". Dakle, neuspjeh! Mada mi je Fejzić rekao da koverat predam lično Suljici, na um mi je pala misao da koverat odnesem u zatvorski klozet i da ga tamo negdje čušnem računajući da će ga drugovi tamo naći i predati Suljici. Sageo sam se i podigao bokal s namjeron da odem do klozeta i donesem novu vodu. Vidjeći moju namjeru da sam podjem po vodu, stražar mi je rekao da će je on donijeti, a ja da dotle nastavim sa brijanjem. Dok je on otišao po vodu iskoristio sam priliku i dao koverat Suljici, koji ga je odmah sakrio.

Vjerovatno^{je} zbog nog naivnog izgleda stražar otišao po vodu ostavljajući me samog sa zatvorenikom. Tada nisam ni pretpostavljao mogućnost da bi mogli poslije brijanja Suljicu detaljno pretresti i naći koverat. No, sve se sretno završilo. Zbog svake sigurnosti, ni tada nisam ni riječ prozborio sa Suljicom.

Predzadnji po redu bio je ĆAMIL BUĆO. Očekivao sam da će mi predati neku cedulju. Stražar je i dalje posmatrao, ali njegova pažnja više nije bila onakva kao na početku. Sada se ne mogu tačno sjetiti kako sam obratio njegovu pažnju na nešto drugo tako da je Bućo uspio da mi u džep stavi cedulju. Na kraju posla obrijao sam i ošišao stražara. Nisam htio primiti novac koji mi je nudio, tako da sam stekao neku vrstu njegove naklonosti. Međjutim, nisam se mogao osloboditi straha da će me na izlazu pretresti. Sve je bilo u redu.

Stekao sam simpatije ovog stražara. Znam samo da mu je ime bilo Mile. Drugi su bili oštri, odurni i nepovjerljivi. Zbog toga mi je bilo drago kad je taj Mile bio na službi.

Dobivenu cedulju nisam uopšte gledao. Mislio sam da je za mene bolje da uopšte neznam šta na njoj piše. Po predaji pribora u radnji odnio sam cedulju Safetu Fejziću.

Tako sam skoro uvijek donosio i odnosio cedulje. Tre-

balo se dovijati na razne načine jer su me periodično na ulazu ili izlazu pretresali. Međutim, to su bili površni pretresi kao što se čini povlačenjem ruku niz tijelo da se prokontroliše da li neko ima oružje. Cedulje sam ponekada stavljao čak i u sapun.

Ne mogu se tačno sjetiti koliko sam puta dolazio u toku jula i avgusta 1941. godine, a i u samom početku septembra. Pretpostavljam da je moglo biti negdje oko osam dolazaka u Crnu kuću na "službeno brijanje zatvorenika".

Negdje krajem avgusta ili početkom septembra 1941. godine došao je u toku radnog vremena u radnju ANTO JURINČIĆ i rekao: "Mali, spakuj svoj alat pa ćeš samnom ići na jedno mjesto!". Radnja Dede Pašalića nalazila se preko puta mesarske radnje NIKE JURINČIĆA, oca Ante i Nike. Krenuo sam s Antom. Preko Vrbasa u tzv. Ciganluku u jednoj maloj bosanskoj kući u dvorištu našao sam NIKU JURINČIĆA i DRAGU MAŽARA. Bili su potpuno začupavili od nešišanja. Sišli su iz šume u grad. Mada me nije trebalo posebno upozoravati, naglasili su mi da o njima nikome ništa ne govorim. Obojica su bili naoružani.

U gradu se u povjerenju pričalo o napadu odmetnika na Krupu na Vrbasu. Vijest se širila u raznim verzijama, ali im je bila zajednička ocjena da je započela borba protiv okupatora. Pričalo se i o drugovima koji su otišli u partizane i da s vremena na vrijeme dolaze u grad. Režimski ljudi nazivali su partizane banditima, šumnjacima, odmetnicima itsl.

Najčešće sam se susretao sa KASIMOM HERCEGOVCEM, ASIMOM BUKIĆEM i MILOŠEVIĆEM. U razgovorima smo spominjali i naše drugove koji su otišli u partizane. Intimno sam razmišljao o tome da i ja odem, ali o tome s njima nisam razgovarao. Donošenje konačne odluke da odem u partizane septembra 1941. godine ubrzao je ustaški agent IBRAHIM KOLONIĆ, ranije agent u službi jugoslovenske Uprave policije u Banjoj Luci. Naime, kad sam jednog dana uobičajeno došao u radnju poslodavac Dedo Pašalić mi je rekao kako je dolazio Kolonić i pitao gdje se ja nalazim. Pretpostavljao sam da je dolazio da me uhapsi jer je nekoliko puta u noć dolazio do moje kuće u današnjoj ulici Nurije Pozderca, u kući Age Bahtijarevića, i pitao gdje se ja nalazim? Kakav je razlog imao da me u kući traži kad me je mogao naći u toku dana u radnji Dede Pašalića? Možda je to bio njegov sistem rada da me navuče da nešto nepromišljeno

učinim? Obavjestio sam odmah Safeta Fejzića da me traži agent Kolonić i da bih želio da odem u partizane. Sfet me je ubjedjivao da nije ništa opasno jer nisam kompromitovan, a da treba da ostanem i dalje u gradu. Kada me već tražio u brijačkoj radnji Dede, znači, agent Kolonić mi je već za petama. Onda Sfet sam tražio vezu za odlazak u partizane. Pono-vo me je ubjedjivao da treba da ostanem. Uputio me na ADEMA BAJAGILOVIĆA u Gornjem Šeheru. Otišao sam do Adema, koga sam od ranije dobro poznavao. Rekao sam mu da me je uputio Sfet do njega da mene i ČEDU GLUMCA poveže sa Antom JAKIĆEM. Medjutim, Adem nam nije dao uputnicu za odlazak u partizane, što sam od njega očekivao, već samo rekao da možemo krenuti. Rekao nam je pravac kretanja iz pravca Sitara. Krenuli smo poslije podne 27. septembra 1941. godine, a tog se datuma vrlo dobro sjećam. Prema uputama Adema Bajagilovića na putu-stazi iznad Šehitlička susrešćemo čovjeka u crnim rajtoznama i kaputu. Tako je i bilo. Susreli smo opisanog čovjeka.

Pri susretu upitali smo ga da li je on Ante Jakić, prilično je neljubazno odgovorio: "Šta vi hoćete?".

Pošto su opisani lik i odjeća odgovarali opisu dobivenom od Adema Bajagilovića, zenli smo da je to Ante Jakić. Zbog toga smo mu drugarski rekli da nam ga je opisao Adem Bajagilović i da smo došli do njega da nas povede u partizane, ali da nismo dobili pismenu uputnicu. Pretpostavljali smo da je Ante već obavješten da će doći dva mladića koje treba odvesti u partizane. Medjutim, tako nije bilo.

- Sjedite ovdje!, energično nam je naložio Ante.

Sjeli smo prilično iznenadjeni neljubaznim dočekom. On nas je tada počeo ispitivati kao da smo pred isljednikom. Njegovo hladno držanje bilo je prilično neugodno. Gledao je u nas kao neprijatelje, bolje rečeno - špijune. Ne toliko od hodanja, već više od straha počeo sam se preznojavati. U kakav smo sos upali?! Zar će nas naš drug kao neprijatelje pobiti? Tada sam se sjetio slike iz "Pelagića", koju sam nosio u novčaniku. Pokazao sam Anti sliku. Po slici počeo sam navoditi imena i prezimena naših drugova.

Ante Jakić počeo se raskravljivati. Još nas je nešto pitao što bi mogli znati samo "Pelagićevci", a onda počeo

prilično noćno psovati one koji su nas tako bez propusnice uputili i da tako mi ili drugi koji postupe na isti ili sličan način mogu izgubiti glave.

Odveo nas je u kuću VELE MILETIĆA. Tu smo u štali ostali do mraka. U međuvremenu donio nam je nešto da jedemo. Kad je već pao mrak došao je Vele i pozvao nas da krenemo. Vele je jahao na konju, a mi smo išli pješice. Pješačili smo dosta dugo, ili nam se to samo činilo. Kad smo došli do jedne šume, Vele je sjašio i privezao konja za drvo. Produžili smo kretanje kroz šumu, bolje rečeno neki gaj. Na jednom mjestu Vele je zastao i zažviždao tri puta. Začuo se odziv isto tako putem fućkanja. Nastavljali smo kretanje dalje. Nismo vidjeli nikoga, odnosno onoga ko je fućkanjem odgovorio Veli Miletiću. Tako je Vele na tri mjesta zastajao, fućkao i dobivao odgovor. Tako smo prošli kroz sva stražarska mjesta. Odjednom smo se našli kod jednog šatora. Ništa se nije vidjelo. Samo se u mraku crtavao šator. Tako smo nakon svih peripetija došli u partizane, odnosno do vođa za vezu SLAVKA ODIĆA.

12. januar 1978. godine

Banja Luka

(Djulađa Gorica)